

Arrest

nr. 302 073 van 22 februari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. CHALLOUK
Abdijstraat 234
2020 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 oktober 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 november 2023 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 september 2023 wordt de verzoeker gehoord in de gevangenis te Wortel, waar hij op dat ogenblik verblijft.

Op 5 oktober 2023 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoeker (bijlage 13). Dit bevel is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 6 oktober 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Aan de Heer⁽¹⁾;

Naam: M. (...)

Voornaam: M. (...)

Geboortedatum: (...).1988

Geboorteplaats: O. (...)

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (2),

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene werd veroordeeld op 16.12.2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenis van 6 maand met uitstel 3 jaar behalve de voorlopige hechtenis voor diefstal en bendevoorming - plegen van wanbedrijven, deelname.

Betrokkene werd veroordeeld op 27.05.2020 door het hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar met onmiddellijke aanhouding voor diefstal, bendevoorming-aanstoker of hoofd en diefstal met braak, inklimming en valse sleutels.

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers materiële schade toe. Bovendien veroorzaken deze een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/13

Betrokkene heeft verschillende aanvragen ingediend in het kader van gezinshereniging (dd. 10.08.2012, 27.03.2014, 23.02.2016 en 16.06.2017) maar deze werden allen negatief afgesloten. De gezinshereniging werd elke keer aangevraagd met de vader. Betrokkene stelt dat zijn vader inmiddels overleed (in 2017) en beseft dat er weinig mogelijkheden zijn om zijn verblijf alsnog te regulariseren (gesprek terugkeerbegeleider 01/09/2023).

Betrokkene werd gehoord door een terugkeerbegeleider op 01.09.2023.

Hij verklaarde Marokko te hebben verlaten in 2010 en naar Frankrijk te zijn gereisd. Na twee weken reisde hij verder naar België.

Betrokkene verklaart sinds februari 2018 een duurzame relatie te hebben in België met mevrouw A. K. (...), °(...).1986, nationaliteit Nederland. Zij heeft hem het laatst virtueel bezocht op 28.04.2022. Voordien was er sprake van regelmatig virtueel bezoek, doch te bemerken dat er geen enkel fysiek bezoek heeft plaatsgevonden. Volgens het rijksregister Mevrouw verblijft mevr. sinds 01.09.2022 in Nederland. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. Uit niks blijkt dat het gezinsleven in België verdergezet zou kunnen worden.

Betrokkene verklaarde een minderjarige zoon te hebben nl. TI. of TU. I. (...), °+-11.2020, waarvan exacte datum onbekend uit een voorgaande relatie. Hij stelt zijn kind nog nooit te hebben gezien gelet op zijn detentie en problemen met zijn ex-partner, en tevens moeder van het kind maar weet niet waar hij zich bevindt. Zijn zoon is niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op diens leven als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk).

Betrokkene verklaart tantes en nonkels, en neven en nichten in België te hebben dewelke allen de Belgische nationaliteit zouden bezitten Hij geeft echter geen namen van zijn familieleden. In de bezoekerslijst wordt de heer M. A. (...) als zijn broer vermeld dewelke betrokkene onregelmatig virtueel (en eenmalig gemeenschappelijk) bezoek brengt. Hij heeft de Belgische nationaliteit. Er kan eveneens opgemerkt worden dat betrokkene van M. A. (...) en M. B. (...) ("andere") regelmatig virtueel bezoek ontvangt. Mevrouw is gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken maar geniet niet het verblijfsrecht. Meneer is niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Betreffende zijn overige in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Betrokkene stelde te lijden aan diabetes, zonder het type te kunnen specificeren. Hij staft zijn beweringen echter niet aan de hand van medische attesten en bij gebrek aan bewijs kunnen zijn verklaringen geen verwijdering voorkomen. Hij verklaarde niet te willen terugkeren naar Marokko omdat hij hier sinds 13 jaar woont en gewerkt heeft en dat hij zijn zoon wenst te zien. Uit het administratief dossier is niet gebleken dat hij een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Betrokkene legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst. Uit niks blijkt dat de banden dat de banden die hij met België hebt opgebouwd van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. Betrokkene geeft geen redenen die een vrees in het kader van artikel 3 EVRM zouden rechtvaardigen noch heeft hij het opportuun gevonden om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

Een mogelijke schending van artikel 3 en 8 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt door betrokkene.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2010 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 06.12.2012, 30.09.2014, 24.10.2015, 23.08.2016 en 22.05.2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd veroordeeld op 16.12.2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenis van 6 maand met uitstel 3 jaar behalve de voorlopige hechtenis voor diefstal en bendevoorming - plegen van wanbedrijven, deelname.

Betrokkene werd veroordeeld op 27.05.2020 door het hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar met onmiddellijke aanhouding voor diefstal, bendevoorming-aanstoker of hoofd en diefstal met braak, inklimming en valse sleutels.

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers materiële schade toe. Bovendien veroorzaken deze een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

*Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(...)"*

Op 5 oktober 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens om aan de verzoeker een inreisverbod van tien jaar op te leggen. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het algemeen rolnummer RvV 304 800.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/13 *iuncto* artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en van machtsafwending door de verweerder.

2.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

*De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.
Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.*

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 05.10.2023) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

(...)

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn

zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen.

De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Artikelen 10 en 11 van de Grondwet handelen over het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel. Gelijke gevallen moeten gelijk behandeld worden en ongelijke gevallen ongelijk behandelen. Wanneer gelijke gevallen ongelijk worden behandeld is het gelijkheids- en non-discriminatie geschonden.

In casu is de bestreden beslissing van 05/10/2023 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

Bovendien is de bestreden beslissing in strijd met de bewoordingen van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en met de in het eerste middel opgenomen bepalingen en/of beginselen.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast in de bestreden beslissing van 18/03/2022:

- Dat verzoeker in het verleden correctioneel veroordeeld werd op 16/12/2016;
- Dat verzoeker in het verleden correctioneel werd veroordeeld op 27/05/2020;
- Dat het opleggen van een inreisverbod van 10 de enige optie is daar er geen andere redenen voorhanden zouden zijn om een kortere termijn op te leggen;
- Dat verzoeker wordt geacht de openbare orde te schaden (artikel 74/14 Vreemdelingenwet);
- Dat in de vragenlijst hoorrecht verzoeker aangaf een zoon en broers en zussen te hebben in België;
- Dat er in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14 Vreemdelingenwet);
- Dat verzoeker nooit een poging zou hebben ondernomen om zijn verblijf te regulariseren;
- Artikel 8 EVRM lijkt volgens verwerende partij niet geschonden te zijn;
- Artikel 3 EVRM lijkt volgens verwerende partij niet geschonden te zijn;
- Dat verwerende partij stelt toepassing te hebben gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;

In het geval van verzoeker moet worden gemeld dat de bestreden beslissing niet alleen niet afdoende gemotiveerd werd, maar ook dat verzoeker – rekening houdend met de bepalingen van artikel 10, 11 van de Grondwet – niet op een correcte manier werd bejegend. Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij gehandeld heeft in overtreding met artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn.

Immers, in artikel 7 van voormelde Richtlijn heeft een vreemdeling de mogelijkheid om vrijwillig terug te keren en dient daarvoor een minimumtermijn van 7 dagen te krijgen. In de bestreden beslissing van verwerende partij werd GEEN termijn voor VRIJWILLIGE terugkeer aan verzoekster toegekend.

Immers, in de terugkeerrichtlijn werd immers opgenomen dat bij een eerste controle een vreemdeling zonder legaal verblijf is op het Belgisch grondgebied eerst de mogelijkheid moet kunnen hebben vrijwillig gevold te kunnen geven aan een bevel.

In het geval van verzoeker werd verzoeker helemaal geen enkele termijn toegekend om het Belgisch grondgebied te verlaten.

Verzoeker voelt zich op een niet correcte manier bejegend door verwerende partij daar in gelijkaardige gevallen verwerende partij de vreemdeling een termijn verleend om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ten slotte wordt de schending van artikel 13 van het EVRM ingeroepen door verzoeker. Dit artikel stelt het volgende:

“Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel Art. 13 Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Dat conform artikel 13 van het EVRM ééniieder recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een BGV oplegt zonder enig afdoende en ernstig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden/modaliteiten van de vrijlating van verzoeker uit de gevangenis.

Verzoeker werd vervroegd vrijgelaten en de reden van zijn vrijlating werd verwerende partij tevens meegedeeld. Echter uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de argumenten van de penitentiaire instelling om verzoeker vervroegd vrij te stellen en dit verbonden is aan strikte voorwaarden die door de overheid moeten worden gecontroleerd.

Immers, de vrijlating van verzoeker is voorwaardelijk en is geldig tot en met 22/02/2024. Het getuigd (sic) van onzorgvuldig en onredelijk bestuur om verzoeker niet alleen een bevel te geven om het grondgebied te verlaten maar tevens een inreisverbod van 10 jaren. Immers, het inreisverbod kan maar staande blijven indien in het Bevel om het Grondgebied te verlaten (i.e.: hetgeen de grondslag is van de bijlage 13sexies) niet gemotiveerd is over of rekening werd gehouden met de modaliteiten van de vrijlating van verzoeker.

Het kan niet dat het gerechtelijk / penitentiair systeem een gedetineerde vrijlaat onder voorwaarden en deze voorwaarden nog geldig zijn en gecontroleerd moeten worden in België door de bevoegde diensten en dat aan de andere kant de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel (i.e.: verwerende partij) maatregelen neemt die tegenstrijdig zijn aan de vrijlating onder voorwaarden.

Noch in de bestreden beslissing (bijlage 13) , noch in de bijlage 13sexies werden rekening gehouden met de modaliteiten van vrijlating van verzoeker.

Dit is een ernstige tekortkoming van de onderzoeksplicht, onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht van verwerende partij.

Dat Uw zetel – in het kader van de wettigheidstoetsing – dient na te gaan of de “wet” niet wet geschonden. Daar de term “wet” duidt op een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen. Dat thans tevens Uw Raad dient na te gaan in welke mate het fair play-beginsel werd nageleefd.

Dat bij de wettigheidstoetsing Uw Raad bevoegd is de bestreden beslissing te toetsen aan het EVRM.

Dat de modus operandi van de Dienst Vreemdelingenzaken in strijd is met het EVRM.

Dat verzoeker zou onderduiken, klopt niet met de feitelijke realiteit. Immers, verzoeker heeft een verblijfplaats in België en deze verblijfplaats is noodzakelijk opdat verzoeker zou kunnen genieten van een vervroegde vrijlating onder voorwaarden (stuk 3).

Verder heeft verzoeker een gekende woonplaats of vast verblijfsadres in België. Er is immers een verschil tussen een woonplaats en een verblijfplaats. De wettelijke woonplaats van een persoon, voor de uitoefening van zijn rechten en de vervulling van zijn plichten, is daar waar hij zijn hoofdverblijf (domicilie) gevestigd heeft. Dit gebeurt door een verklaring af te leggen op de gemeente, tengevolge waarvan men wordt ingeschreven in het bevolkingsregister (Belgen) of het vreemdelingenregister (vreemdelingen). Verzoeker heeft een verblijfplaats aan de (...).

De woonplaats kenmerkt zich door eenheid (men heeft er maar één) en (een zekere mate van) bestendigheid (maar men kan zo vaak men wil van woonplaats veranderen).

Stellen dat er een risico zou bestaan op onderduiken, is niet juist.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk, onzorgvuldig en disproportioneel genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker.

Bovendien stelt verzoeker vast dat verwerende partij met de grove borstel over zijn dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.1.2. Beoordeling

2.1.2.1. De verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting over het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen: "een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

De verzoeker zet in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht.

Ook waar hij gewag maakt van machtsafwending door de verweerder en een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zet de verzoeker in zijn verzoekschrift niet concreet uiteen hoe de bestreden beslissing blij zou geven van machtsafwending en hoe artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing zou zijn geschonden.

Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

Verder kan de verweerder worden bijgetreden waar deze in de nota met opmerkingen het volgende opmerkt:

"De verzoekende partij meent tevens dat de bestreden beslissing in strijd zou zijn met "de bewoordingen van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet".

Vooreerst, en slechts in de mate dat de verzoekende partij in haar eerste middel vaagweg verwijst naar de bewoordingen van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, merkt verweerder op dat de relevantie van deze opmerking niet kan worden ingezien.

De bestreden beslissing betreft immers een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en geen beslissing naar aanleiding van een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een Unieburger in toepassing van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet (de zogenaamde andere familieleden van een burger van de Unie)."

De verzoeker licht niet in het minste toe hoe de bestreden beslissing strijdig zou zijn met de bewoordingen van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet of wat de relevantie van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet in deze zaak zou zijn.

Ook wat dit onderdeel betreft, is het eerste middel niet-ontvankelijk.

2.1.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte de determinerende motieven worden opgenomen op basis waarvan werd besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de verzoeker wordt bevolen om het grondgebied te verlaten omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie (artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet). Daarnaast wordt ook gemotiveerd dat de verzoeker werd veroordeeld op 16 december 2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van zes maanden met uitstel drie jaar behalve de voorlopige hechtenis voor diefstal en bendevoorming – plegen van wanbedrijven, deelname en dat hij op 27 mei 2020 werd hij veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van vier jaar met onmiddellijke aanhouding voor diefstal, bendevoorming-aanstoker of hoofd en diefstal met braak, inklimming en valse sleutels. De gemachtigde motiveert dat het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en indruist tegen de maatschappelijke normen; dergelijke feiten brengen de slachtoffers materiële schade toe. Bovendien veroorzaken deze een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving en getuigt het plegen van dergelijke feiten van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. De gemachtigde geeft verder aan dat personen die dergelijke feiten plegen om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid impliceren en hij concludeert dat de verzoeker, gezien het winstgevend karakter van deze feiten, door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden (artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet).

Daarnaast wordt ook op uitdrukkelijk gemotiveerde wijze rekening gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. In dit verband wordt aangegeven dat de verzoeker verschillende aanvragen gezinshereniging heeft ingediend, met name op 10 augustus 2012, op 27 maart 2014, op 23 februari 2016 en op 16 juni 2017 en dat deze aanvragen allen negatief werden afgesloten. Het ging telkens om aanvragen gezinshereniging in functie van verzoekers vader, doch de verzoeker stelt dat zijn vader inmiddels is overleden in 2017 en hij beseft dat er weinig mogelijkheden zijn om alsnog zijn verblijf te regulariseren. De gemachtigde wijst erop dat de verzoeker door een terugkeerbegeleider werd gehoord op 1 september 2023. De verzoeker verklaarde sinds februari 2018 een duurzame relatie te hebben met A.K., die de Nederlandse nationaliteit heeft; zij heeft de verzoeker echter nooit fysiek bezocht in de gevangenis. Het laatste virtuele bezoek dateert van 28 april 2022, voordien was er regelmatig virtueel bezoek. Uit het rijksregister blijkt dat A.K. sinds 1 september 2022 in Nederland verblijft. De gemachtigde wijst er in dit kader op dat het recht op terugkeer, overeenkomstig artikel 19, § 1, van de Vreemdelingenwet, teloor gaat door een afwezigheid van meer dan één jaar uit het Rijk.

De gemachtigde motiveert tevens omtrent de minderjarige zoon die de verzoeker verklaarde te hebben uit een voorgaande relatie. De gemachtigde stelt vast dat de verzoeker de exacte geboortedatum niet kent (+11.2020), dat hij het kind nog nooit heeft gezien gelet op zijn detentie en de problemen met zijn ex-partner en moeder van het kind en dat hij niet weet waar het kind zich bevindt. Er wordt verder op gewezen dat de zoon niet gekend is bij de Dienst Vreemdelingenzaken en met verwijzing naar rechtspraak van het EHRM wordt geargumenteed dat de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind niet dezelfde ontwrichtende impact heeft als de uitwijziging van een ouder die wel als een gezin met zijn kind samenwoont zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst.

Er wordt tevens uitdrukkelijk ingegaan op verzoekers verklaarde tantes, nonkels, neven en nichten in België, die allen de Belgische nationaliteit zouden bezitten. Hieromtrent wordt vastgesteld dat de verzoeker geen namen geeft van deze familieleden. Uit de bezoekerslijst blijkt dat M.A. als broer wordt vermeld en M.A. en M.B. als 'andere', doch M.A. heeft geen verblijfsrecht. Onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM stelt de gemachtigde dat het gezinsleven geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. De gemachtigde stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoeker in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden zodat er geen sprake is van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Vervolgens houdt de gemachtigde er rekening mee dat de verzoeker verklaarde diabetes te hebben zonder evenwel het type te kunnen specificeren en zonder zijn beweringen te staven aan de hand van medische attesten. De gemachtigde besluit hieromtrent dat de verklaarde gezondheidstoestand bij gebrek aan bewijs geen verwijdering kan voorkomen.

Voorts wordt gesteld dat de verzoeker verklaarde niet te willen terugkeren naar Marokko omdat hij hier sinds 13 jaar woont en gewerkt heeft en hij zijn zoon wenst te zien. De gemachtigde stelt hieromtrent dat uit het administratief dossier niet is gebleken dat de verzoeker een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. Uit niks blijkt dat de banden die hij met België heeft opgebouwd van een dergelijke uitzonderlijke aard zouden zijn dat zij opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde. De gemachtigde motiveert nog dat de verzoeker geen redenen heeft die een vrees in het kader van artikel 3 van het EVRM zou rechtvaardigen en dat de verzoeker het niet opportuun gevonden heeft om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Tevens worden in de bestreden akte de determinerende motieven opgenomen op basis waarvan werd besloten tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat er een risico op onderduiken bestaat en dat de verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde. Er wordt gemotiveerd dat er in hoofde van de verzoeker een risico op onderduiken bestaat nu hij beweert sinds 2010 in België te verblijven en uit het administratief dossier niet blijkt dat hij zijn verblijf op wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren, hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, hij geen bewijs levert dat hij op hotel logeert en hij geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 6 december 2012, 30 september 2014, 24 oktober 2015, 23 augustus 2016 en 22 mei 2017. Daarnaast wordt gemotiveerd dat de verzoeker een bedreiging is voor de openbare orde nu hij op 16 december 2016 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van zes maanden met uitstel drie jaar behalve de voorlopige hechtenis voor diefstal en bendevoering, plegen van wanbedrijven en deelnamen en op 27 mei 2020 door het hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van vier jaar met onmiddellijke aanhouding voor diefstal, bendevoering-aanstoker of hoofd en diefstal met braak, inklimming en valse sleutels. Er wordt gemotiveerd dat het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en indruist tegen de maatschappelijke normen; dergelijke feiten brengen de slachtoffers materiële schade toe en veroorzaken bovendien een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. De gemachtigde herhaalt dat het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef en leidt uit dit alles af dat de verzoeker dan ook een groot gevaar vormt voor de openbare veiligheid.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker toont niet concreet aan waarom het geheel van de opgegeven motieven, zoals hierboven besproken, niet afdoende zouden zijn om te begrijpen waarom en op welke wettelijke basis hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven zonder enige termijn voor vrijwillig vertrek.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet concreet aangetoond.

2.1.2.3. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing nergens wordt gesteld dat *“het opleggen van een inreisverbod van 10 de enige optie is daar er geen andere redenen voorhanden zouden zijn om een kortere termijn op te leggen”* en dat de verzoeker in de vragenlijst hoorrecht aangaf broers en zussen te hebben in België. Verzoekers betoog mist op dit punt feitelijke grondslag.

2.1.2.4. De verzoeker betoogt dat artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) de vreemdeling de mogelijkheid geeft om vrijwillig terug te keren en hij daartoe een minimumtermijn van zeven dagen dient te krijgen. De verzoeker betoogt dat in de Terugkeerrichtlijn werd opgenomen dat een vreemdeling bij een eerste controle zonder legaal verblijf op het Belgisch grondgebied eerst de mogelijkheid moet kunnen hebben om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel. De verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing hem daarentegen geen termijn voor vrijwillig vertrek toekent.

De Raad wijst erop dat enkel de onvoorwaardelijke en voldoende duidelijke bepalingen van de richtlijn directe werking hebben indien zij niet of incorrect werden omgezet in nationaal recht (HvJ 4 december 1974, C-41/74, Van Duyn t. Home Office). Artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn werd omgezet in artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, en de verzoeker voert niet aan dat deze omzetting incorrect is gebeurd zodat de verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op de voormelde bepaling kan beroepen.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2 (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° (...);

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(4° opgeheven bij art. 59 van de wet van 21 november 2017)

5° (...);

6° (...).

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn luidt als volgt:

“Vrijwillig vertrek

1. In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot dertig dagen vastgesteld, onverminderd de in de leden 2 en 4 bedoelde uitzonderingen. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving bepalen dat deze termijn alleen op aanvraag van de betrokken onderdaan van een derde land wordt toegekend. In dit geval stellen de lidstaten de betrokken onderdanen van derde landen in kennis van de mogelijkheid tot indiening van een dergelijk verzoek. De in de eerste alinea bepaalde termijn laat onverlet dat de betrokken onderdanen van derde landen het land eerder kunnen verlaten.

2. (...)

3. (...)

4. Indien er een risico op onderduiken bestaat, of een aanvraag voor een verblijfsvergunning als kennelijk ongegrond dan wel frauduleus afgewezen is, dan wel indien de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid, kunnen de lidstaten afzien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, of een termijn toekennen die korter is dan zeven dagen.”

Artikel 74/14, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet stelt dat een beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen bepaalt om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven een termijn van zeven tot dertig dagen wordt toegekend. De verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat artikel 74/14, § 3, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er kan worden afgeweken van de termijn, bepaald in artikel 74/14, § 1, van de Vreemdelingenwet, wanneer er in hoofde van de verzoeker een risico op onderduiken bestaat of de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat aan de verzoeker om de volgende redenen geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2010 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 06.12.2012, 30.09.2014, 24.10.2015, 23.08.2016 en 22.05.2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd veroordeeld op 16.12.2016 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een definitieve gevangenis van 6 maand met uitstel 3 jaar behalve de voorlopige hechtenis voor diefstal en bendevoering - plegen van wanbedrijven, deelname.

Betrokkene werd veroordeeld op 27.05.2020 door het hof van beroep te Antwerpen tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar met onmiddellijke aanhouding voor diefstal, bendevoering-aanstoker of hoofd en diefstal met braak, inklimming en valse sleutels.

Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. Dergelijke feiten brengen de slachtoffers materiële schade toe. Bovendien veroorzaken deze een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Het plegen van dergelijke feiten getuigt van antisociale persoonlijkheidskenmerken en weinig normbesef. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Met zijn summier uiteenzetting toont de verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing in strijd met artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn, werd genomen.

Waar de verzoeker stelt dat een vreemdeling overeenkomstig de Terugkeerrichtlijn bij een eerste controle de mogelijkheid moet kunnen hebben om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, gaat hij voorts geheel voorbij aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die jegens hem werden getroffen op 6 december 2012, op 24 september 2014, op 22 augustus 2016 en op 20 mei 2017. Ook op 24 oktober 2015 werd ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. De verzoeker werd in het verleden reeds meermaals een terugkeerverplichting opgelegd met een termijn voor vrijwillig vertrek van dertig dagen. Er blijkt dan ook niet welk belang de verzoeker nog heeft bij zijn betoog dat een vreemdeling bij een eerste controle steeds de mogelijkheid moet hebben om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.1.2.5. De verzoeker voert tevens de schending aan van het gelijkheidsbeginsel vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet. Hij geeft te kennen dat hij zich niet op een correcte manier bejegend voelt daar in gelijkaardige gevallen aan anderen wel een termijn wordt verleend om vrijwillig gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld.

De verzoeker beperkt zich echter tot een bloot betoog. Hij brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met die van andere personen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als hem op een andere wijze werden behandeld.

Het formuleren door de verzoeker van eigen aannames, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel schendt.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel, zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, wordt niet aangetoond.

2.1.2.6. De verzoeker betoogt dat hij vervroegd uit de gevangenis werd vrijgelaten op voorwaarde dat hij strikt zijn voorwaarden naleeft. Hij voert aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met de reden voor zijn vervroegde vrijlating en met de voorwaarden die hem werden opgelegd.

Uit de stukken die de verzoeker bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd, blijkt dat ten aanzien van hem op 6 oktober 2023 een beslissing vervroegde invrijheidstelling 'Overbevolking' werd genomen waarbij hij gedurende de proeftermijn, die loopt tot 22 februari 2024, de volgende voorwaarden dient na te leven:

- Geen nieuwe strafbare feiten plegen;
- De slachtoffers niet lastig vallen en zich onmiddellijk verwijderen van de plaats waar de veroordeelde een slachtoffer ontmoet.

De Raad ziet niet in en de verzoeker licht verder ook niet toe hoe de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten het naleven van deze voorwaarden zou bemoeilijken. Bovendien dateert de beslissing inzake de vervroegde invrijheidstelling van daags na het treffen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). De verzoeker kan het de verweerder uiteraard niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met stukken die op het moment van het nemen van de bestreden beslissing nog niet voorlagen.

2.1.2.7. De verzoeker betwist vervolgens dat er in zijn hoofde een risico op onderduiken zou bestaan. Hij benadrukt dat hij een gekende vaste verblijfplaats heeft in België en stelt dat deze verblijfplaats noodzakelijk is opdat hij zou kunnen genieten van een vervroegde vrijlating onder voorwaarden.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend omdat (1) er een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, § 3, 1°, van de Vreemdelingenwet) en omdat (2) hij een bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet), wat telkens omstandig wordt gemotiveerd. Elk van deze redenen volstaat om de beslissing om de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen te schragen. De verzoeker betwist niet dat hij een bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (artikel 74/14, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet). Uit artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet blijkt voorts geenszins dat het hebben van een gekend adres verhindert dat in hoofde van de betrokkene een risico op onderduiken wordt vastgesteld.

Hoe dan ook, in de bestreden beslissing wordt over het risico op onderduiken in hoofde van de verzoeker als volgt gemotiveerd:

“□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2010 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 06.12.2012, 30.09.2014, 24.10.2015, 23.08.2016 en 22.05.2017. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.”

Artikel 1, § 1, 11°, van de Vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt: “11° risico op onderduiken : het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken.” Dit artikel vormt een omzetting van artikel 3, lid 7, van de Terugkeerrichtlijn dat het “risico op onderduiken” definieert als het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd

op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bevat vervolgens een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderingsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (*Parl.St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18*). Artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat het risico op onderduiken “*actueel en reëel*” moet zijn en dat het “*na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria (wordt) vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval.*”

Artikel 1, § 2, 1°, 3° en 4°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

2° (...);

3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel;

b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;

c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggedrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;

d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;

e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);”

Uit de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen, komt duidelijk naar voor op welke wettelijke criteria en op welke concrete vaststellingen de verweerder zich heeft gesteund om vast te stellen dat er in hoofde van de verzoeker een risico op onderduiken bestaat. Door enkel te stellen dat hij een gekende vaste verblijfplaats heeft in België, toont de verzoeker niet aan dat het omstandig toegelichte risico op onderduiken, gelet op de vaststellingen en de criteria die de verweerder heeft gehanteerd, niet naar recht en rede is verantwoord. Het gegeven dat de verzoeker stelt dat hij een gekende vaste verblijfplaats heeft in België, doet geen afbreuk aan de in de bestreden akte opgenomen pertinente vaststellingen die verband houden met de wettelijk voorziene criteria. Het komt de Raad, gelet op de pertinente vaststellingen in de bestreden akte, niet onredelijk voor te besluiten dat er in verzoekers geval een risico op onderduiken bestaat.

2.1.2.8. De verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 13 van het EVRM. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. In de uiteenzetting van het eerste middel geeft de verzoeker aan dat de bestreden beslissing strijdig is met het EVRM, zonder nader te preciseren welke bepaling van het EVRM hij precies geschonden acht. In de mate dat de verzoeker artikel 8 van het EVRM geschonden acht, kan worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel, waar wordt vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond. De verzoeker kan zich dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 13 van het EVRM.

2.1.2.9. Waar de verzoeker argumenteert dat het onredelijk en onzorgvuldig is om hem tevens een inreisverbod van tien jaar op te leggen, heeft zijn kritiek geen betrekking op de thans bestreden beslissing die enkel een bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt. Deze kritiek is dan ook onontvankelijk.

2.1.2.10. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

2.1.3. Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM "in samenlezing met de schending van het hoorrecht".

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

"Met betrekking tot de schending van artikel 8 EVRM:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin.

De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Dat bovendien verzoeker een zoon heeft en broers en zussen heeft waarmee hij een duurzame relatie heeft;

Dat verzoeker een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM met zijn Broers en zussen. Dat van al deze elementen in het kader van de bestreden beslissing niet afdoende rekening werd gehouden.

Verzoeker maakt daarmee minstens aannemelijk dat hij in het land van herkomst geen gezin zou kunnen in standhouden daar zijn in België verblijvend kind en broers en zussen.

Dat ondanks deze elementen, de Dienst Vreemdelingenzaken niet getuigt van een proportioneel en zorgvuldig handelen;

Dat er dan ook een schending voorhanden is van artikel 8 EVRM, daar met het gezinsleven van verzoeker door verwerende partij schromelijk met de voeten werd gestreden.

Uit de in het eerste middel aangehaalde elementen en feitelijkheden maakt verzoeker minstens aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn Belgische echtgenote.

Dat verwerende partij geen enkele ernstige afweging heeft gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoeker. Immers, verzoeker toonde minstens aan dat hij een gezinscel vormt in de zin van artikel 8 EVRM.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte familiale relatie tussen de verzoeker broers en zussen. Het is nagenoeg onmogelijk of alleszins bijzonder moeilijk voor verzoeker om op basis van deze opgebouwde relatie in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden, daar het centrum van zijn affectieve, sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk disproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Minstens is er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen;

Met betrekking tot de schending van het hoorrecht:

In een arrest van 11 december 2014 benadrukt het Hof van Justitie dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ dd. 11/12/2014, Kamer 5, zaak C-249/13, [http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote](http://curia.europa.eu/juris/document/document_print.jsf?doclang=NL&text=&pageIndex=0&part=1&mode=lst&docid=160563&occ=first&dir=&cid=438823#Footnote*)). Het Hof verduidelijkt ook de draagwijdte van dit hoorrecht.*

In een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 september 2014, arrest n° 128856 (http://www.kruispuntmi.be/sites/default/files/rvv_128856.pdf) stelt de Raad inzake het Hoorrecht het volgende:

(...)

Het is redelijk wanneer een administratieve overheid een ingrijpende beslissing wenst te nemen (in casu: een BGV (bijlage 13)) dat zij eerst minstens betrokkenen uitnodigen om eventuele bijkomende stukken (bv, tewerkstelling, opleiding, gezondheid, familieleven (bv. zwangerschap, andere familieleden), etc.) binnen te brengen, die eventueel verweerder op tot een andere beslissing zouden hebben kunnen leiden.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen/onduidelijkheden zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de bekomen gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen. Verzoeker is in casu helemaal niet gehoord geweest door verweerder (DVZ Brussel).

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

Verzoeker werd niet afdoende ondervraagd noch afdoende gehoord over zijn persoonlijke en familiale situatie.

Zodoende werd het hoorrecht in combinatie met artikel 8 EVRM geschonden.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd;”

2.2.1. Beoordeling

2.2.1.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of een verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd over het gezins- en familieleven van de verzoeker:

“Betrokkene verklaart sinds februari 2018 een duurzame relatie te hebben in België met mevrouw A. K. (...), °(...).1986, nationaliteit Nederland. Zij heeft hem het laatst virtueel bezocht op 28.04.2022. Voordien was er sprake van regelmatig virtueel bezoek, doch te bemerken dat er geen enkel fysiek bezoek heeft plaatsgevonden. Volgens het rijksregister Mevrouw verblijft mevr. Sinds 01.09.2022 in Nederland. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. Uit niks blijkt dat het gezinsleven in België verdergezet zou kunnen worden.

Betrokkene verklaarde een minderjarige zoon te hebben nl. TI. of TU. I. (...), °+-11.2020, waarvan exacte datum onbekend uit een voorgaande relatie. Hij stelt zijn kind nog nooit te hebben gezien gelet op zijn detentie en problemen met zijn ex-partner, en tevens moeder van het kind maar weet niet waar hij zich bevindt. Zijn zoon is niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op diens leven als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk).

Betrokkene verklaart tantes en nonkels, en neven en nichten in België te hebben dewelke allen de Belgische nationaliteit zouden bezitten Hij geeft echter geen namen van zijn familieleden. in de bezoekerslijst wordt de heer M. A. (...) als zijn broer vermeld dewelke betrokkene onregelmatig virtueel (en eenmalig gemeenschappelijk) bezoek brengt. Hij heeft de Belgische nationaliteit. Er kan eveneens opgemerkt worden dat betrokkene van M. A. (...) en M. B. (...) (“andere”) regelmatig virtueel bezoek ontvangt. Mevrouw is gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken maar geniet niet het verblijfsrecht. Meneer is niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Betreffende zijn overige in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel

beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

(...)

Een mogelijke schending van artikel 3 en 8 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt door betrokkene."

De verzoeker verwijst naar zijn gezinsleven met zijn zoon, die volgens hem in België verblijft, en naar het familieleven met zijn zussen en broers.

Een kind geboren uit een samenwonend koppel maakt *ipso jure* deel uit van dit gezin. Er ontstaat tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

In het geval een biologische vader op het moment dat het kind werd geboren geen huwelijk of relatie had met de moeder kunnen andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de natuurlijke vader en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren zoals: de erkenning van het kind door de vader, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind, de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind, de interesse en het engagement van de vader ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, § 43-45, EHRM 1 juni 2004, L/Nederland, § 36).

In de bestreden beslissing wordt over de zoon van de verzoeker als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene verklaarde een minderjarige zoon te hebben nl. TI. of TU. I. (...), °+-11.2020, waarvan exacte datum onbekend uit een voorgaande relatie. Hij stelt zijn kind nog nooit te hebben gezien gelet op zijn detentie en problemen met zijn ex-partner, en tevens moeder van het kind maar weet niet waar hij zich bevindt. Zijn zoon is niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op diens leven als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk)."

De verzoeker gaat niet op concrete wijze in op deze motieven uit de bestreden beslissing.

Zo betwist hij niet dat hij de exacte naam en geboortedatum van zijn zoon niet kent en dat hij zijn zoon nog nooit heeft gezien gelet op zijn detentie en de problemen met de moeder van het kind.

Thans houdt de verzoeker voor dat zijn minderjarige zoon in België verblijft, doch hij brengt geen enkel stuk bij om dit te staven.

De vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoeker verklaarde niet te weten waar zijn zoon zich bevindt, vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Zo werd de verzoeker op 1 september 2023 gehoord in de gevangenis te Wortel (zie ook hieronder). Aan de verzoeker werd toen gevraagd of hij kinderen had die op het Belgische grondgebied verblijven (vraag 7). De verzoeker verklaarde onder meer geen contact meer te hebben met de moeder van het kind, die de Spaanse nationaliteit heeft en die een verblijfskaart heeft in België. Hij verklaarde niet goed te weten of zij nog in België is en hij gaf de geboortedatum en naam van deze vrouw. Uit het administratief dossier blijkt dat de verweerder naging of het kind en de moeder in de databank Evibel konden worden teruggevonden. Zoals in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, bleek dit voor de zoon niet het geval te zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat de moeder van het kind mogelijks wel werd teruggevonden in de databank Evibel, maar zij bleek op 15 januari 2023 te zijn verwijderd naar Spanje in het kader van een bilateraal akkoord. Gelet op het voorgaande en door thans louter te beweren, zonder hierbij ook maar enig begin van bewijs bij te brengen

dat zijn zoon in België zou verblijven, toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde enig bestaand gezinsleven met een in België verblijvend minderjarig kind van de verzoeker zou hebben miskend.

De gemachtigde motiveert verder dat *“(d)e uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op diens leven als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk).”*

Gelet op het gebrek aan bewijs van het juridische of biologische vaderschap van de verzoeker, gelet op het gegeven dat de verzoeker het kind - dat bijna drie jaar oud was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen - nog nooit had ontmoet door zijn detentie enerzijds en problemen met de moeder van het kind anderzijds, gelet op verzoekers eerdere verklaring niet te weten waar zijn kind verblijft, terwijl uit nazicht van de databank bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat het kind niet gekend is bij de Dienst Vreemdelingenzaken en de moeder is vertrokken naar Spanje, toont de verzoeker niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is.

De verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij in België ooit enige band met zijn zoon heeft ontplooid. De verzoeker brengt bovendien geen enkel begin van bewijs naar voor van zijn beweerde vaderschap. Bijgevolg wordt op dit punt geen schending aangetoond van enig door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven.

De verzoeker maakt tevens gewag van een familieleven met zijn zussen en broers. Hij licht evenwel niet toe over hoeveel broers en zussen het concreet gaat en wie dit dan precies zijn. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd over verzoekers verdere familiale situatie in België:

“Betrokkene verklaart tantes en nonkels, en neven en nichten in België te hebben dewelke allen de Belgische nationaliteit zouden bezitten Hij geeft echter geen namen van zijn familieleden. in de bezoekerslijst wordt de heer M. A. (...) als zijn broer vermeld dewelke betrokkene onregelmatig virtueel (en eenmalig gemeenschappelijk) bezoek brengt. Hij heeft de Belgische nationaliteit. Er kan eveneens opgemerkt worden dat betrokkene van M. A. (...) en M. B. (...) (“andere”) regelmatig virtueel bezoek ontvangt. Mevrouw is gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken maar geniet niet het verblijfsrecht. Meneer is niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Betreffende zijn overige in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.”

Deze beoordeling ligt in lijn met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaruit blijkt dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De verzoeker verwijst wel naar zijn gezinsleven met zijn zussen en broers, maar ook nu laat hij na de namen van zijn familieleden te vermelden en betwist hij niet dat uit het administratief dossier niet blijkt dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. De verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij afhankelijk zou zijn van deze of gene broers en zussen in België, en hij brengt ook geen enkel concreet element bij om zijn beweerde banden met deze of gene broers en zussen te staven.

Een gezins- of familieleven tussen de verzoeker enerzijds en zijn beweerde zussen en broers anderzijds dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Nu de verzoeker niet heeft aangetoond in België een gezins- of familieleden te hebben ontplooid dat valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming, kan hij zich niet dienstig beroepen op een schending van dit verdragsartikel.

2.2.2. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het thans bestreden besluit werd getroffen in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het geven van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoeker ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is in dit opzicht dus wel degelijk van toepassing.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van het algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, *Jurispr. blz. I 307*, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, *Jurispr. blz. I 8237*, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr. blz. I 9147*, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een inreisverbod met een duur van drie jaar hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

De verzoeker betoogt dat hij helemaal niet gehoord is geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken. In de bestreden beslissing wordt evenwel het volgende vastgesteld: "*Betrokkene werd gehoord door een terugkeerbegeleider op 01.09.2023.*" Dit gegeven vindt steun in de stukken van het administratief dossier. In het administratief dossier bevindt zich een verslag op datum van 15 september 2023 van het gehoor dat plaatsvond met de verzoeker op 1 september 2023 in de gevangenis van Wortel, plaats waar de verzoeker toen verbleef. Tevens bevindt zich in het administratief dossier een vragenlijst die op 1 september 2023 door de verzoeker werd ingevuld. In dit document wordt onder meer het volgende vermeld:

"U wordt gehoord omdat U aangetroffen werd in illegaal verblijf en U op dit ogenblik in de gevangenis wordt vastgehouden. U zal in het bezit worden gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten (al dan niet met vasthouding) met het oog op uw terugkeer naar Uw herkomstland of naar een ander land waar U naar terug mag keren of waar U een verblijfsrecht heeft. Opdat de Dienst Vreemdelingenzaken

(DVZ) een correcte opvolging aan Uw dossier kan geven, wordt U gevraagd op volgende vragen te antwoorden.

Het bevel om het grondgebied te verlaten (al dan niet met vasthouding) zal eventueel gepaard gaan met een inreisverbod op het Belgisch en/of Schengengrondgebied. De termijn van het inreisverbod zal afhangen van Uw persoonlijke situatie en kan variëren van 2 tot 20 jaar.”

De vaststelling in de bestreden beslissing dat de verzoeker werd gehoord op 1 september 2023 vindt steun in het administratief dossier. De verzoeker brengt deze vaststelling niet aan het wankelen door louter te beweren dat hij niet werd gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoeker betoogt dat de verweerder, wanneer hij een dergelijke ingrijpende beslissing zoals de bestreden beslissing wenst te nemen, eerst de verzoeker moet uitnodigen om eventuele bijkomende stukken binnen te brengen. De verzoeker beperkt zich evenwel tot een louter theoretische uiteenzetting. Hij licht niet *in concreto* toe welke stukken hij alsnog graag had willen bijbrengen indien men hem uitdrukkelijk had gevraagd om bijkomende documenten over te maken. De verzoeker licht ook niet toe welke informatie, waar de verweerder op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen nog niet van op de hoogte was, uit deze documenten dan zou hebben gebleken.

De verzoeker voert aan dat hij niet afdoende werd ondervraagd, noch afdoende werd gehoord over zijn persoonlijke en familiale situatie.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat als volgt rekening werd gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoeker:

“Betrokkene verklaart sinds februari 2018 een duurzame relatie te hebben in België met mevrouw A. K. (...), °(...).1986, nationaliteit Nederland. Zij heeft hem het laatst virtueel bezocht op 28.04.2022. Voordien was er sprake van regelmatig virtueel bezoek, doch te bemerken dat er geen enkel fysiek bezoek heeft plaatsgevonden. Volgens het rijksregister Mevrouw verblijft mevr. Sinds 01.09.2022 in Nederland. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. Uit niks blijkt dat het gezinsleven in België verdergezet zou kunnen worden.

Betrokkene verklaarde een minderjarige zoon te hebben nl. TIZANI of TUZANI I. (...), °+-11.2020, waarvan exacte datum onbekend uit een voorgaande relatie. Hij stelt zijn kind nog nooit te hebben gezien gelet op zijn detentie en problemen met zijn ex-partner, en tevens moeder van het kind maar weet niet waar hij zich bevindt. Zijn zoon is niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarig kind heeft hoe dan ook niet dezelfde ontwrichtende impact op diens leven als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kind, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk).

Betrokkene verklaart tantes en nonkels, en neven en nichten in België te hebben dewelke allen de Belgische nationaliteit zouden bezitten Hij geeft echter geen namen van zijn familieleden. in de bezoekerslijst wordt de heer M. A. (...) als zijn broer vermeld dewelke betrokkene onregelmatig virtueel (en eenmalig gemeenschappelijk) bezoek brengt. Hij heeft de Belgische nationaliteit. Er kan eveneens opgemerkt worden dat betrokkene van M. A. (...) en M. B. (...) (“andere”) regelmatig virtueel bezoek ontvangt. Mevrouw is gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken maar geniet niet het verblijfsrecht. Meneer is niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Betreffende zijn overige in België verblijvende familieleden dient vooreerst opgemerkt te worden dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin. Er dient dan ook nagegaan te worden of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak Samsonnikov v. Estonia bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “gezinsleven” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

(...)

Een mogelijke schending van artikel 3 en 8 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt door betrokkene.”

De verzoeker brengt geen enkel concreet element met betrekking tot zijn gezins- of familielevens bij waar hij de verweerder nog op had willen wijzen of waarmee de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

Verzoekers vage en hoofdzakelijk theoretische betoog en de ongegronde bewering dat hij niet voorafgaandelijk werd gehoord, volstaan dan ook niet om een schending van de hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht aan te tonen.

2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In het derde en laatste middel maakt de verzoeker gewag van de “(s)chending van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, met name exceptie van onbevoegdheid, met name schending van artikel 8 van het Ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

2.3.1. Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

“Artikel 8 van MB van 18/03/2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: MB van 18/03/2009) bepaalt het volgende:

“Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : [artikel 4bis:] artikel 7, eerste lid [...].”

Aangezien artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het volgende stelt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Aangezien de bestreden beslissing genomen is door mevrouw P. A. (...) die de titel van adviseur draagt en als volgt geformuleerd in de bestreden beslissing:

(...)

Dat ook niet kan uitgemaakt worden of de betrokken ambtenaar tevens bevoegd is om een beslissing te nemen inzake het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, daar dit nergens blijkt uit het MB van 18/03/2009.

Immers, artikel 74/13 bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde rekening (lees: toepassing met maken van) artikel 74/13.

Bij gebrek aan een delegatie van bevoegdheid, is het de minister zelf die toepassing moet maken van artikel 74/13.

In het MB van 18/03/2009 staat nergens vermeld wie gemachtigd is om artikel 74/13 toe te passen, zodat de toepassing van artikel 74/13 door de voormelde “attaché” gemaakt is door een onbevoegde ambtenaar. Dit is in een schending van een substantiële vormvereiste.

Dat de bestreden beslissing genomen is door een daartoe onbevoegde ambtenaar en aldus vernietigd dient te worden.

Dat dit het nemen van de bestreden beslissing dient genomen te worden door een daartoe gemachtigde ambtenaar en dit een schending uitmaakt van een substantieel en op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden."

2.3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De toepassing van artikel 74/13 vereist aldus geen losstaande beslissing, maar zij legt aan "de minister of zijn gemachtigde" de verplichting op om "(b)ij het nemen van een beslissing tot verwijdering" rekening te houden met "het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land". Bijgevolg dient, om te kunnen bepalen of de steller van de akte (tevens) bevoegd is om *in casu* toepassing te maken van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, enkel te worden nagegaan of de steller van de akte volgens het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Delegatiebesluit) bevoegd is om de "*beslissing tot verwijdering*" te nemen die in dat geval noopt tot een toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de "*beslissing tot verwijdering*" uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet als "(w)ettelijke basis" vermeldt. Welnu, artikel 8 van het Delegatiebesluit schrijft voor dat "(a)an de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen (...) delegatie van bevoegdheid verleend (wordt) voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : (...) artikel 7, eerste lid (...)". De bestreden beslissing vermeldt "A. P. (...), adviseur" als de steller van de akte.

De verzoeker betwist niet dat "A. P. (...)" een functie van adviseur bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitoefent. Het blijkt en de verzoeker betwist voorts ook niet dat A. P. door middel van de delegatie, bedoeld in artikel 8 van het Delegatiebesluit, bevoegd is om een "*beslissing tot verwijdering*" te nemen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 3°, van de Vreemdelingenwet. De steller van de akte is bijgevolg tevens bevoegd om minstens in de in artikel 8 van het Delegatiebesluit bedoelde verwijderingsmaatregelen toepassing te maken van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog, dat er sprake is van een schending van een substantiële vormvereiste, mist elke grondslag.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE